

УДК 342.9

Р. В. Щупаківський
докторант
докторантури та ад'юнктури
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ПУБЛІЧНОГО ТА ПРИВАТНОГО ПРАВА ЯК СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНОГО ПРАВА

Питання розподілення юридичних осіб на осіб права приватної та публічної природи викликане тим, що країна й територіальні громади почали утворювати не лише юридичні особи, що здійснюють публічні функції, однак і юридичні особи підприємницького характеру.

На жаль, на даний момент проблемами вдосконалення телекомунікаційного законодавства, зокрема і питаннями суб'єктів займаються досить неактивно, існують певні поодинокі роботи (Ю. Бурило, Ю. Волков, С. Гордієнко, О. Кохановська, О. Тер-Степанян, Д. Шпенюв), проте комплексного дослідження щодо юридичних осіб публічного та приватного права як суб'єктів адміністративно-телекомунікаційного права недостатньо.

Розпочинаючи дослідження потрібно звернути увагу на те, що законодавством України, на противагу більшості законодавчих актів пострадянських держав, використовується категорія публічної юридичної особи.

На початковому етапі аналізування даного різновиду юридичних осіб потрібно звернути увагу та зробити акцент на тому, що даний розподіл осіб перш за все пов'язаний із наявністю правового дуалізму (тобто передбачення правового поділу на різновиди публічного й приватного) та призначення юридичної особи інструментом участі в межах цивільного, господарського, адміністративного оборотів.

Законодавчою основою утворення й здійснення діяльності усіх юридичних осіб постає Цивільний кодекс України (ЦКУ), що не лише реалізує визначення, що даною особою можна визначити організацію, створену та зареєстровану у встановленому законодавством порядку, а і здійснює закріплення розподілу всіх юридичних осіб, за порядком їхнього утворення, на приватних та публічних юридичних осіб (ч. 2 ст. 81 ЦК) [19].

Постає очевидним, що законодавцем вважається недоцільним визначення й закріплення, щонайменше в рамках законодавства цивільного типу, організаційно-правових форм публічних юридичних осіб [10, с. 63].

Розподілення юридичних осіб на осіб права приватної та публічної природи викликане тим, що країна й територіальні громади почали утворювати не лише юридичних осіб, що здійснюють

функції публічного типу, однак і юридичних осіб підприємницького характеру. Тому розподіл юридичних осіб на осіб права публічної й приватної природи, перш за все повинен визначити щодо країни й територіальних громад, яке повноваження – публічне або приватне – здійснює утворена ними юридична особа [4, с. 13-14].

Категорія розподілу юридичних осіб на осіб права публічного та приватного характеру нормативно закріплена в межах українського цивільного законодавства у вигляді результату сприйняття засновниками ЦКУ обґрунтованого характерного розподілення права на право публічного й приватного типу в межах європейської цивілістичної доктрини, що постає основним, базовим, зумовленим характером відносин суспільства, що врегульовуються.

Згідно з положеннями частини 2 статті 81 ЦКУ, за порядком утворення юридична особа може бути приватною й публічною.

В. Ф. Чигирем було віднесено до числа відмінних характерних рис публічних юридичних осіб наступні категорії:

- характер акту, що постає необхідним задля утворення юридичної особи (наприклад, законодавчий або адміністративний правовий акт);
- публічність характеру мети, для якої юридична особа утворюється, наявність в особі повноважень владного типу [20, с. 87].

До публічних юридичних осіб І. Ю. Краськом віднесено безпосередньо державу, що в рамках майнових правовідносин постає як особливий суб'єкт права – скарбниця, державна установа й організація, котрими виконуються повноваження державного управління та здійснюється діяльність господарського типу в ролі суб'єктів цивільного права [3, с. 3].

Через наявність мети публічно-правового створення більшості публічних юридичних осіб притаманна наявність владних повноважень щодо третіх осіб, реалізуючи їх завдяки виданню нормативно-правових актів, що є задля здійснення обов'язковими. Порядок утворення, організаційно-правові форми, правовий статус публічних юридичних осіб, враховуючи відмінності у правосуб'єктності публічних та приватних юридичних осіб, визначаються не правовими положеннями

цивільного законодавства, а адміністративного й інших публічних галузей права [1].

У відповідності до норм статті 80 ЦКУ юридична особа – це організація, утворена та зареєстрована згідно встановленого законодавством порядку. Юридичну особу прийнято наділяти правоздатністю та дієздатністю, завдяки котрим особа може стати позивачем й відповідачем у рамках судових проваджень.

Вітчизняною правовою доктриною до головних характерних рис юридичної особи відноситься майнова відокремленість; організаційна єдність; виступ від власного імені в майновому обороті; можливість бути в суді позивачем й відповідачем.

Статус юридичної особи можна набути за допомогою внесення відомостей до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, тобто із проведенням державної реєстрації (ч. 1 ст. 80, ч. 4 ст. 87 ЦКУ [19], ст. 3 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» [13], ст. 9 Закону України «Про громадські об'єднання» [12], тощо).

Публічні та приватні юридичні особи відрізняються один від одного за такими категоріями, як порядок створення; цілі здійснення правової суб'єктності; особливості здійснення правової суб'єктності.

Приватні юридичні особи утворюються за ініціативи приватних осіб на підставах договірного характеру (на засаді документів установчого типу) заради участі в різних правовідносинах.

Варто звернути увагу на те, що поміж всього різноманіття типології юридичних осіб, котрі пропонуються вітчизняною цивілістикою, ЦКУ використав тільки одну – розподіл юридичних осіб на приватних та публічних. Так, критерієм розподілу визнано процедуру утворення юридичної особи. Частиною 2 ст. 81 ЦКУ встановлено, що юридична особа, в залежності від процедури її утворення, може бути приватною й публічною.

Варто зазначити, що перш за все класифікаційним критерієм необхідно вважати не порядок, а мету утворення, а також галузь діяння тієї чи іншої особи. Суб'єктом права публічної природи, що створюється відповідно до процедури, що передбачена саме для цих осіб, постає юридична особа, котра діє в межах галузі права публічної природи та виконує певні адміністративні функції. На відміну від публічних суб'єктів, приватні юридичні особи, котрі функціонують в галузі права приватного виду, створюються відповідно до процедури, що затверджена для таких осіб [21].

Юридичним особам характерна можливість набуття різноманітних інформаційних й телекомунікаційних прав, вступати в інформаційні та телекомунікаційні зобов'язання, звернення до суду.

Наводячи приклади, варто зазначити, що центральні виконавчі органи можна визначити публічними юридичними особами. Статус юридичних осіб набувається з моменту внесення запису до Єдиного реєстру стосовно її реєстрації у якості юридичної особи [18, с. 215].

Згідно з ч. 6 ст. 5 закону «Про центральні органи виконавчої влади» державну реєстрацію міністерств, інших центральних виконавчих органів у ролі юридичної особи прийнято реалізувати в строк трьох днів з моменту набрання чинності акту Президента щодо призначення керівника нового міністерства чи іншого центрального виконавчого органу [17].

В галузі адміністративно-телекомунікаційного права варто звернути увагу на наступну публічну юридичну особу – Адміністрацію Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України (Адміністрація Держспецзв'язку), якою постає центральний виконавчий орган із особливим статусом, діяльність котрого спрямовується та направляєтся КМУ та котрим забезпечується процес утворення й реалізації політики держави в межах організації особливого зв'язку, інформаційного захисту, телекомунікацій й радіочастотного використання.

Положення про Адміністрацію Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України затверджується постановою КМУ [14].

До структури Держспецзв'язку відносяться різноманітні заклади та установи, як приклад можна звернутися до 1) Державного центру з кіберзахисту й протидії кіберзагрозам; 2) Управління охорони; 3) Департаменту забезпечення; 4) Медичного центру; 5) Державного закладу «Інституту спеціального зв'язку та захисту інформації при «КПІ ім. Ігоря Сікорського»; 6) Державного науково-дослідного інституту спеціального зв'язку й інформаційного захисту; 7) Галузевого державного архіву [2].

Сфера управління Адміністрації Держспецзв'язку складається з наступних юридичних осіб: Концерну радіомовлення радіозв'язку й телебачення; Державного підприємства спеціального зв'язку; ПрАТ Українського інституту з проектування та розвитку інформаційно-комунікаційної інфраструктури «Діпрозв'язок»; Державного підприємства «Український науково-дослідний інститут зв'язку»; Державного підприємства Радіопередавального центру; Державного підприємства «Український науково-дослідний інститут радіо і телебачення»; Державного підприємства «Державний інститут по розвідуванню і проектуванню об'єктів зв'язку «Укрзв'язокпроект»; Державного підприємства «Державний центр інформаційної безпеки»; Державного госпрозрахункового підприємства «Укрінформзв'язок»; Казенного підприємства «Укрспецзв'язок», тощо [11].

Органом регулювання в телекомунікаційній сфері постає Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації (далі – НКРЗІ), що створюється згідно з законодавством України та діє відповідно до Положення Президента України [15].

До повноважень НКРЗІ у вищезазначеній сфері відноситься здійснення повноважень органу ліцензування, дозвільного, регуляторного та державно-наглядового органу (контролювання).

Задля реалізації нагляду за телекомунікаційним ринком до апарату НКРЗІ зараховуються різноманітні департаменти (наприклад, ліцензування, нагляду держави, аналізування економічного характеру, правового забезпечення, тощо), відділи (документального забезпечення й архіву, міжнародних питань та європейської інтеграції), управління (фінансового забезпечення, персоналу), тощо [5].

Суб'єктом протидії правовим порушенням у телекомунікаційній сфері постає ще одна юридична особа, а саме Державне госпрозрахункове підприємство «Український державний центр радіочастот» (далі – УДЦР), що створилося згідно з положеннями закону України «Про радіочастотний ресурс України» [16]. УДЦР реалізує свою діяльність, базуючись на статуті, котрий затверджується рішенням НКРЗІ (Рішення від 05.09.2017 № 460).

Задачами УДЦР постає реалізація заходів стосовно гарантування сумісності засобів радіоелектронної природи електромагнітного характеру, пристроїв випромінювального різновиду; реалізація заходів стосовно знаходження й усунення дії радіоперешкодних джерел.

Проаналізувавши положення Закону України «Про телекомунікації», можна казати про те, які є угруповання юридичних осіб публічного та приватного права в межах телекомунікаційної сфери:

1. Особи, котрими здійснюється дій з державного управління, врегулювання й контролювання (нагляду) в межах телекомунікаційної галузі (розділ II, III вищенаведеного закону).

До даної групи можна віднести органи державного управління в сфері телекомунікацій:

- Верховну Раду України (здійснення стратегічного управління в телекомунікаційній сфері – реалізація ухвалення політики держави й законодавчого гарантування управління та регулювання державної природи в телекомунікаційній галузі);
- Кабінет міністрів України;
- центральний виконавчий орган в зв'язковій галузі, зокрема: Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України, решту виконавчих органів згідно законодавства.

Регулюючий та наглядовий орган державного характеру в телекомунікаційній сфері згідно з положеннями статті 17 ЗУ «Про телекомунікації»

можна визначити Національну комісію, котра здійснює регулювання державного типу у сфері зв'язку та інформатизації (НКРЗІ).

Варто відмітити, що певні повноваження щодо регулювання та контролювання державного характеру в межах телекомунікаційної сфери можуть бути покладені на інших суб'єктів, зокрема на тих, які не мають статусу органу влади, наприклад таке державне підприємство як Український державний центр радіочастот [6].

2. Господарюючі суб'єкти, котрими здійснюється господарська діяльність в сфері телекомунікацій.

Законодавством не визначено, хто безпосередньо є господарюючим суб'єктом в сфері телекомунікацій, проте телекомунікаційне законодавство має поняття суб'єктів телекомунікаційного ринку, до числа яких прийнято відносити: телекомунікаційних операторів та провайдерів, споживачів послуг телекомунікацій (що однак не завжди можна визначити господарюючим суб'єктом), виробників й постачальників телекомунікаційних засобів технічного характеру. Окремо виділено такого господарюючого суб'єкта, як власника каналізації кабельного електрозв'язку, що також є суб'єктом господарських правовідносин в телекомунікаційній сфері.

3. Споживачі в якості учасників правових відносин в телекомунікаційній сфері.

Виділення категорії споживачів в ролі самостійного кола суб'єктів наведених відносин має місце, перш за все через те, що законом України «Про телекомунікації» визначено споживача як юридичну (або фізичну) особу, яка має потребу в замовленні чи отриманні телекомунікаційних послуг задля своїх потреб. Виходячи із законодавчого визначення термін «споживач послуг в телекомунікаційній сфері» можна розуміти через категорію значного кола господарюючих суб'єктів, що є юридичними особами.

4. Решта учасників правовідносин в телекомунікаційній сфері, господарсько-правовий статус котрих чинне законодавство не визначило. До четвертого угруповання суб'єктів правовідносин в телекомунікаційній сфері запропоновано включити громадські організації, зокрема і господарські організації. Прикладом даних громадських організацій можна визнати:

- Телекомунікаційну палату (ТелПУ) – поєднання юридичних осіб, яке сформоване заради розвитку української телекомунікаційної сфери, послуг програмного типу, а також представництва й захищення загальних інтересів власних членів [8];
- Українську асоціацію операторів зв'язку «Телас» [9];
- Інтернет Асоціацію України «ІнАУ» [7].

Аналізування чинного законодавства дає можливість казати, що головними засобами держав-

ного впливу на суб'єктів господарювання регулюючого типу в межах телекомунікаційної галузі постає процедура з патентування, ліцензування, стандартизації, сертифікації.

Юридичний статус телекомунікаційних операторів й провайдерів визначено Законом «Про телекомунікації», Постановою КМУ «Про затвердження Правил надання та отримання телекомунікаційних послуг», Основними вимогами до договору про надання телекомунікаційних послуг.

Проаналізувавши поняття термінів «оператор» та «провайдер» у телекомунікаційній галузі, котрі вміщено у статті 1 Закону «Про телекомунікації», можна зробити висновок, що термін «провайдер» постає вужчим аніж термін «оператор», а обсяг прав різниться операторською можливістю технічного обслуговування й експлуатації мереж телекомунікацій, на відміну від провайдера. Відмінність в юридичному становищі телекомунікаційних операторів та провайдерів.

Наступним різновидом суб'єктів – юридичних осіб телекомунікаційних правовідносин – є виробники й постачальники телекомунікаційних засобів технічного характеру. Згідно з положеннями статті 1 закону «Про телекомунікації» виробник й постачальник телекомунікаційних технічних засобів є суб'єктом телекомунікаційного ринку. Діяльність господарського типу виробників й постачальників обладнання телекомунікаційного характеру крім певних статей ЗУ «Про телекомунікації» так само в тій чи іншій мірі врегульовано іншими законодавчими актами, наприклад законом України «Про радіочастотний ресурс України»; рішенням НКРЗІ «Про затвердження Порядку здійснення державного нагляду за ринком телекомунікацій».

Наступне угруповання суб'єктів правовідносин в сфері телекомунікацій складається із споживачів. Юридичний статус споживачів у ролі суб'єктів правовідносин в телекомунікаційній сфері зазначено главою VI ЗУ «Про телекомунікації». Статтею 32 даного Закону визначено споживацькі права, а положеннями статті 33 – їхні зобов'язання.

Суб'єктами правовідносин в сфері телекомунікацій також є громадські організації, цілком котрих постає сприяння суб'єктам таких правовідносин у їхній діяльності.

Підводячи підсумки слід зауважити на тому, що розподілення юридичних осіб на осіб права приватної та публічної природи викликане тим, що країна й територіальні громади почали утворювати не лише юридичних осіб, що здійснюють функції публічного типу, однак і юридичних осіб підприємницького характеру. В рамках адміністративно-телекомунікаційного права можна звернути увагу на наступних юридичних осіб: Адміністрацію Державної служби спеціального

зв'язку та захисту інформації України; Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації; Державне госпрозрахункове підприємство «Український державний центр радіочастот».

Література

1. Борисова В. І. До проблеми участі публічних юридичних осіб в цивільних правовідносинах / В. І. Борисова // Матер. Міжнар. наук.-практ. конф. «Трансформація відносин в Україні: організаційно-правові та економічні проблеми». О. : ОНУ МОНУ ; Астропринт, 2003. С. 7–8.
2. Заклади та установи Держспецзв'язку. URL: http://www.dsszzi.gov.ua/dsszzi/control/uk/publish/article?showHidden=1&art_id=101338&catid=87062&ctime=1342168963970
3. Красько І.Ю. Некоторые проблемы теории юридических лиц и их прикладное значение (классификация, корпоративные права, ответственность участников) / И. Ю. Красько // Предпринимательство, хозяйство и право. 1998. № 10. С. 3–5.
4. Кучеренко І.М. Організаційно-правові форми юридичних осіб приватного права: монографія / І. М. Кучеренко // К.: ІДіП, ДП «Юридичне видавництво «Аста», 2004. 328 с.
5. Організаційна структура НКРЗІ. URL: <http://www.nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=23&language=uk>.
6. Офіційний сайт Державного підприємства «Український державний центр радіочастот». URL: <http://www.ucrf.gov.ua/uk/about/>.
7. Офіційний сайт Інтернет Асоціації України «ІнаУ». URL: www.inau.org.ua/.
8. Офіційний сайт Телекомунікаційної палати України. URL: <http://telpu.com.ua/about/objectives>.
9. Офіційний сайт Української асоціація операторів зв'язку «Телас». URL: <http://www.telas.kiev.ua/>.
10. Печений О. П. До питання про місце юридичних осіб публічного права в системі юридичних осіб / О. П. Печений // Державне будівництво та місцеве самоврядування. 2015. Вип. 30. С. 62–69. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dbms_2015_30_8.
11. Підприємства, що входять до сфери управління Адміністрації Держспецзв'язку. URL: http://www.dsszzi.gov.ua/dsszzi/control/uk/publish/article?showHidden=1&art_id=98799&catid=87062.
12. Про громадські об'єднання: Закон від 22.03.2012 № 4572-VI. / Верховна Рада України. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2013. № 1. Ст. 1.
13. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань : Закон від 15.05.2003 № 15.05.2003 / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2003. № 31-32. Ст. 263.
14. Про затвердження Положення про Адміністрацію Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України : Постанова від 03.09.2014 № 411. / КМУ // Офіційний вісник України від 19.09.2014 р. № 73. С. 36. Ст. 2066.
15. Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації : Указ Президента України від 23.11.2011 № 1067/2011. / Президент України // Офіційний вісник ПУ від 23.11.2011. № 31. С. 22. Ст. 1195.
16. Про радіочастотний ресурс України: Закон від 01.06.2000 № 1770-III. / ВРУ // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2000. № 36. Ст. 298.

17. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI./ Верховна Рада України// Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2011. № 38. Ст. 385.

18. Суб'єкти адміністративного права: поняття та система: монографія. Ірпінь: Видавництво Національного університету державної податкової служби України, 2013. 342 с.

19. Цивільний кодекс України: Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2003. №№ 40-44. Ст. 356.

20. Чигир В. Ф. Физические и юридические лица как субъекты гражданского права. Минск: Амалфея, 2000. 224 с.

21. Юридичні особи приватного та публічного права. URL: <https://studfiles.net/preview/5170437/page:23>.

Анотація

Шупаківський Р. В. Юридичні особи публічного та приватного права як суб'єкти адміністративно-телекомунікаційного права. – Стаття.

Стаття присвячена розгляду питання щодо юридичних осіб публічного та приватного права в якості суб'єктів телекомунікаційного права. Автор звернув увагу на те, що розподілення юридичних осіб на осіб права приватної та публічної природи викликано тим, що країна й територіальні громади почали утворювати не лише юридичних осіб, що здійснюють публічні функції, однак і юридичних осіб підприємницького характеру.

Головною відмінністю між вищезазначеними двома різновидами юридичної особи є те, що юридична особа приватного права утворюється на основі установчих документів (статут чи засновницький договір, якщо інше не зазначено законодавством), а публічна юридична особа – на базі розпорядчого акту Президента, місцево-самоврядного чи державного органу.

В статті надано визначення юридичної особи у відповідності до цивільного законодавства, зазначені головні характерні риси юридичної особи, наведені характерні риси публічної юридичної особи (це зокрема ціль утворення, а також їхнє утворення на основі розпорядчого акту).

Автор також зауважив на тому, що в рамках адміністративно-телекомунікаційного права можна звернути увагу на наступних юридичних осіб: Адміністрацію Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України; Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації; Державне господарське підприємство «Український державний центр радіочастот».

Ключові слова: юридична особа, публічне право, приватне право, суб'єкти права, адміністративно-телекомунікаційне право.

Аннотация

Шупаківський Р. В. Юридические лица публичного и частного права как субъекты административно-телекоммуникационного права. – Статья.

Статья посвящена рассмотрению юридических лиц публичного и частного права в качестве субъектов телекоммуникационного права. Автор обратил внимание на то, что распределения юридических лиц на лиц

права частной и публичной природы вызвано тем, что страна и территориальные общины начали образовывать не только юридические лица, осуществляющие публичные функции, но и предпринимательские юридические лица.

Главным отличием между вышеупомянутыми двумя разновидностями юридического лица является то, что юридическое лицо частного права образуется на основе учредительных документов (устав или учредительный договор, если иное не указано законодательством), а публичное юридическое лицо – на базе распорядительного акта Президента, органа местного самоуправления или государственного органа.

В статье дано определение юридического лица в соответствии с гражданским законодательством, указаны главные характерные черты юридического лица, приведенные признаки публичного юридического лица (это в частности цель образования, а также их образование на основе распорядительного акта).

Автор также отметил то, что в рамках административно-телекоммуникационного права можно обратить внимание на следующих юридических лиц: Администрация Государственной службы специальной связи и защиты информации Украины; Национальная комиссия, осуществляющая государственное регулирование в сфере связи и информатизации; Государственное хозяйственное предприятие «Украинский государственный центр радиочастот».

Ключевые слова: юридическое лицо, публичное право, частное право, субъекты права, административно-телекоммуникационное право.

Summary

Shchupakovskyy R. V. Legal entities of public and private law as subjects of administrative and telecommunication law. – Article.

The article is devoted to the consideration of legal entities of public and private law as subjects of telecommunication law. The author paid attention to the distribution of legal entities into individuals of private and public law was caused by the fact that the country and territorial communities began to form not only legal entities that perform public functions, but also business legal entities.

The main difference between the above two types of legal entity is that legal entities of private law are formed on the basis of constituent documents (charter or constituent agreement, unless otherwise specified by law), and public legal entity – on the basis of the administrative act of the President, local government or state body.

It was defined a legal entity in accordance with civil law in the article, identified the main characteristics of a legal entity, the features of a public legal entity (this is in particular the purpose of education, as well as their education on the basis of a regulatory act).

The author also noted that in the administrative and telecommunication law, attention can be paid to the following legal entities: Administration of the State Service for Special Communications and Information Protection of Ukraine; The National Commission for State Regulation of Communications and Information; State self-supporting enterprise «Ukrainian State Center of Radio Frequencies».

Key words: legal entity, public law, private law, subjects of law, administrative and telecommunication law.